

Arrest

nr. 64 756 van 13 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 7 augustus 1986 geboren in de wijk Iskaan in Najaf. U bent een sjiit van Arabische origine. Een drietal jaar geleden begon u een relatie met uw buurmeisje Nora (A.A.). In maart 2010 werden jullie betrapt door de moeder van Nora toen jullie voor de deur van het huis van de familie aan het praten waren. Nora's moeder schold u uit en sloeg haar dochter. Sindsdien werd Nora binnengehouden. Uw moeder stelde voor om de zaak eerst wat te laten afkoelen. Na twee weken bezocht ze de moeder van Nora met een huwelijksaanzoek. Dat werd echter afgewezen omdat u geen praktiserende moslim zou zijn. Omdat Nora het huis niet meer mocht verlaten spraken jullie elke paar dagen af op het dak. Bij deze derde ontmoeting kon u zich niet meer inhouden en had u seks met Nora. Bij de volgende ontmoeting rond 25 à 26 april 2010 vertelde Nora u dat ze zich ziek voelde. Op 29 april 2010 was u in Kerbala om kleren aan te kopen voor

jullie familiezaak. U belde uw broer Ahmed om te zeggen dat u ging terugkeren. Hij zei echter dat u in Kerbala moest blijven omdat de familie van Nora had ontdekt dat ze zwanger was. Ze was die dag flauwgevallen en haar familie had haar naar de dokter gebracht. Daar werd vastgesteld dat ze zwanger was. Omwille van de geschonden eer van de familie werd Nora door haar familieleden vermoord. De familieleden beschoten eveneens het huis en de winkel van uw familie. Sinds deze dag verbleef u in Kerbala bij de schoonouders van uw broer. Er werd een bemiddelaar aangesteld en een stammenvergadering bijeengeroepen om het probleem op te lossen. Uw stam besloot dat de andere stam het recht had om u te vermoorden en zette u zelf uit de stam. Uw broer Ahmed meldde u dit nieuws en overhandigde u de brief van de stam. Op 5 juni 2010 verliet u Kerbala. Via Turkije reisde u naar België waar u op 1 augustus 2010 aankwam. De volgende dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en een brief van de stam.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde Najaf te zijn ontvlucht omdat u door de familieleden van uw vriendin wordt gezocht omdat u haar zwanger had gemaakt. Uw vriendin zou door haar familie zijn gedood omdat zij de eer van de familie zou hebben geschonden. Haar familie zou nu ook naar u op zoek zijn. Uw familie zou gedwongen zijn om u aan hen uit te leveren en u zou geen beroep kunnen doen op bescherming van de overheid.

Ten aanzien van deze vrees dient te worden opgemerkt dat de motieven waarop u uw actuele vrees baseert vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 1, par. A, lid 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen. De kern van uw probleem is louter van interfamiliaal en gemeenrechtelijke aard, welke niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. De familie van uw vriendin viseert u niet omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, noch omwille van uw nationaliteit of etnie, noch omwille van het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep. U verklaarde dat uw vriendin door haar familie werd gedood nadat werd ontdekt dat ze zwanger van u was en dat haar familie nu op zoek naar u zou zijn. Dergelijke problemen hebben geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u bij een eventuele terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, art. 48/4, paragraaf 2b van de Vreemdelingenwet, namelijk een risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst.

Het enige feitelijke bewijs dat u voorlegt dat enigszins uitspraak doet over uw vluchtmotieven is de brief van de stammen. In de brief wordt echter enkel vermeld dat u de normen en de regels van de stam heeft overtreden en dat u daarom uit de stam wordt gezet. Er wordt echter nergens vermeld welke normen en regels u precies overtreden zou hebben. Op geen enkele manier valt uit deze brief af te leiden dat u problemen zou hebben omdat u een vrouw van een andere stam zwanger zou hebben gemaakt (CGVS, p.13, 14). Dit terwijl er verschillende getuigenissen zouden zijn afgelegd en deze volgens uw verklaringen ook genoteerd zouden zijn. Uw familie zou zelfs in het bezit zijn van een kopie van deze getuigenissen (CGVS, p.3, 4). Het is dan ook opmerkelijk dat u dit document niet kunt voorleggen. Het is eveneens bevreemdend dat nergens op de brief staat aangeduid tussen welke stammen er nu juist een probleem zou zijn. Uw stamleden worden vermeld, de bemiddelaar wordt vermeld maar de andere partij wordt niet vernoemd in de brief (CGVS, p.13, 14). Verder is het opmerkelijk dat u de volledige naam van het stamhoofd van de clan die u naar het leven staat niet blijkt te kennen (CGVS, p.4). Afgezien van het feit dat er aldus ernstig kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van deze brief, is dit document ook niet in staat uw beweerde problemen volledig te ondersteunen.

Bovendien legt u onsamenhangende verklaringen af over het moment waarop u deze brief ontvangen zou hebben. Aanvankelijk beweert u de brief van uw broer Ahmed te hebben ontvangen op 14 mei 2010 (CGVS, p.2, 3). Later verklaart u echter dat u de brief ontving van uw broer op 5 juni 2010 (CGVS, p. 8, 9). Uiteindelijk stelt u dat u de brief een paar dagen nadat ze werd ondertekend (14 mei 2010) ontving (CGVS, p.22). Het betreft hier het enige feitelijke bewijs wat uw asielaanvraag ondersteunt dat u kunt voorleggen.

U claimt verder dat u niet door de overheid beschermd zou kunnen worden omdat zij zich niet zouden bezighouden met dit soort zaken (CGVS, p.13, 26). Deze bewering kan echter niet worden nagegaan omdat u of uw familie zelfs niet geprobeerd hebben om de politie of andere overheidsinstanties te contacteren (CGVS, p.21). Vreemd genoeg verklaart u wel dat de politie zou hebben ingegrepen toen familieleden van het meisje het huis van uw familie zouden hebben beschoten.

U verklaart letterlijk dat ze toen het probleem hebben opgelost (CGVS, p.21). Dit bewijst aldus dat de politie wel tussenbeide komt in dergelijke zaken. Dit blijkt ook uit het feit dat u verklaarde dat er verder een klacht tegen u werd ingediend. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u hiervan geen enkel begin van bewijs voorlegt. Bovendien is het indienen van een klacht tegen u geenszins een bewijs dat de politie uw versie van de feiten niet zou horen of in uw nadeel zou beslissen. Overigens dient nog worden opgemerkt dat u deze beschietingen op uw huis en de zaak van de familie op geen enkel moment vermeldde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst p.2). Dit terwijl u op het CGVS verklaarde dat u toen al de belangrijke feiten had verteld. (CGVS, p.2). Uw verklaring dat de familie van het meisje dan weer wel een klacht tegen u zou hebben ingediend bij de politie is bevreemdend aangezien zij hun dochter zouden hebben vermoord (CGVS, p.21) . Moord, eremoord en het uiten van bedreigingen zijn immers strafbaar in Irak. De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.

Vervolgens dient worden vastgesteld dat uw asielrelaas meerdere onwaarschijnlijke elementen bevat. Zo is het opmerkelijk dat u erin geslaagd zou zijn een relatie met uw buurmeisje Nora drie jaar lang verborgen te houden (CGVS, p.14, 15). Het is des te meer opmerkelijk dat u het risico zou hebben genomen om voor de deur van het huis van de familie van uw vriendin in het openbaar met haar te praten (CGVS, p.15). U vermeldde zelf dat men in Najaf heel streng is op dat gebied en dat jullie drie jaar lang enkel op de campus, in uw eigen huis of telefonisch met elkaar gesproken zouden hebben (CGVS, p.16). Nadat haar moeder jullie zou hebben betrappt spraken jullie af op het dak van het huis van de familie van Nora. Opnieuw opmerkelijk gezien het risico dat deze afspraakjes inhielden (CGVS, p.16, 17). Tijdens een van deze afspraken zouden jullie bovendien seks hebben gehad op het dak omdat u zich niet meer kon inhouden (CGVS, p.18). Wederom bijzonder bevreemdend gezien het mogelijke risico en de situatie waarin jullie zich toen bevonden. Na deze ene keer zou Nora bovendien onmiddellijk zwanger zijn geraakt wat op zich niet onmogelijk is, maar in het kader van bovenstaande vaststellingen aangaande uw asielrelaas toch op zijn minst opmerkelijk genoemd mag worden (CGVS, p.19).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak" dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen onder andere in Bagdad in de aanloop naar de parlamentsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor. De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend.

In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de zuidelijke gebieden van Irak, waarvan Najaf deel uitmaakt, is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het Zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het Zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele

aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiietische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheids situatie in het Zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit Najaf in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Najaf actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Najaf aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn slechts een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst en doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Hij voert aan dat het CGVS stelt dat zijn probleem “enkel” ligt in het feit dat de familie van zijn vriendin oneer was aangedaan omdat zij zwanger was geworden van een persoon van een andere stam, dat zijn vriendin gedood werd door de familie en dat hij zelf gezocht werd. Het CGVS laat hierbij echter een element, namelijk dat hij vogelvrij verklaard werd gezien hij de regels van de stam overschreden had, volledig achterwege. Verzoeker heeft hieromtrent een document neergelegd waarover het CGVS enerzijds meent dat er vragen kunnen gesteld worden aangaande de authenticiteit van dit document maar anderzijds eveneens stelt dat dit document de verklaringen van verzoeker niet geheel ondersteunt. Verzoeker voert, onder verwijzing naar de nota's van zijn advocaat aan, dat zijn gezegdes inzake de getuigenissen verkeerd werden genoteerd. Hij meent dat het CGVS dient te stellen dat er geen rekening kan worden gehouden met het document omdat het niet geloofwaardig is of dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij uit zijn stam werd gezet. Het is echter niet logisch te stellen dat de aangehaalde problemen louter gemeenrechtelijk en interfamiliaal van aard zijn als niet in twijfel wordt getrokken dat verzoeker uit zijn stam werd gezet, hetgeen de grenzen van het gemeenrechtelijke overschrijdt.

Wat de mogelijkheden betreft om beroep te doen op de nationale autoriteiten merkt verzoeker op dat het om een erezaak gaat die een persoon blijft achtervolgen en dat het meisje zelf werd gedood door haar eigen familie. Verder dient erop gewezen te worden dat verzoeker ‘vogelvrij’ verklaard werd door zijn stamleden, dat de leden van zijn stam die lid zijn van de politie geen bescherming zullen bieden en dat de interventie plaatsvond omdat de politie in de buurt was maar dat de politie niet is tussengekomen toen de winkel van zijn broer beschoten werd.

Waar het CGVS stelt dat het relaas van verzoeker verschillende onwaarschijnlijkheden bevat, merkt verzoeker op dat het louter om een subjectieve beoordeling van het CGVS gaat. Hij stelt dat het niet opmerkelijk is dat een verboden relatie geheim gehouden wordt en dat het afspreken op het dak van huizen evenmin een opmerkelijk risico inhield.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanhoudingsmandaat, de omslag waarin dit werd verstuurd en een vertaling van het aanhoudingsmandaat neer.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Er dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten niet zonder meer als strokend met de realiteit kunnen worden aangenomen aangezien het bewijs dat verzoeker ter ondersteuning neerlegt, namelijk de brief van de stammen, geenszins melding maakt van welke normen en regels verzoeker zou overschreden hebben. Derhalve kan uit dit stuk niet afgeleid worden dat verzoeker problemen zou hebben gekend omwille van het zwanger maken van zijn vriendin.

Uit het bijgebrachte document blijkt daarenboven niet dat de familie van zijn vriendin een getuigenis heeft afgelegd daar het document (administratief dossier, stuk 4, p.13-14) slechts melding maakt van de getuigenissen van verzoekers familieleden (M.A.S.N.E.S. en J.A.A.E.S.) en niet van de familieleden van zijn vriendin zodat het niet overtuigt dat de stam, enkel op basis van getuigenissen van leden van de eigen stam, een stamlid buiten de stam zouden plaatsen; zeker indien leden van deze stam – *in casu* verzoekers familieleden – slachtoffer werden van het geweld uitgaande van een andere stam. Inzake deze getuigenissen dient zich tevens de vraag aan omtrent de inhoud van de getuigenissen, gelet op de grote inspanningen van verzoeker om de relatie geheim te houden en de beweerde eenmalige seksuele toenadering.

Voormelde vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van verzoekers relaas en de authenticiteit van het document dat zou uitgaan van zijn stam.

Wat betreft het aanhoudingsmandaat dat ter terechtzitting wordt neergelegd, dient te worden opgemerkt dat dit de teloorgegangene geloofwaardigheid van het relaas niet kan herstellen. Gezien dit stuk blijkens de vertaling een intern document betreft dat is gericht aan de politiediensten, is het niet aannemelijk dat verzoeker dit zou kunnen bekomen. Bovendien kan verzoeker, ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, evenmin preciseren hoe zijn broer, die leerkracht is, dit document zou hebben bekomen. Het voorgaande klemt nog des te meer daar hij klaarblijkelijk heeft nagelaten zich te informeren omtrent de inhoud van dit document. Verzoeker blijkt immers niet te weten wat de inhoud is van het in het aanhoudingsmandaat vermelde wetsartikel. Hij is derhalve niet op de hoogte van de inhoud van de klacht die tegen hem zou zijn neergelegd, het concrete misdrijf waarvoor men hem zou zoeken of de straffen die hij riskeert. Dat hij heeft nagelaten zich te informeren omtrent de wijze van verkrijging en de inhoud van een document met dergelijke essentiële gegevens getuigt van een manifest gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de authenticiteit van het document en de geloofwaardigheid zijn voorgehouden vrees.

De Raad merkt tevens op dat het niet aannemelijk is dat de familie die verzoekers vriendin vermoordde en aldus in het kader van heersende moraal inzake eremoord genoegdoening verkreeg, naderhand klacht indient tegen verzoeker en dat er een arrestatiebevel werd uitgeschreven tegen verzoeker (*ibid.*) daar waar deze familie zelf de dader is van een ernstig misdrijf.

Indien verzoekers relaas al geloofwaardig zou zijn – *quod non* – blijkt daarenboven dat, nadat de vriendin van verzoeker het slachtoffer werd van een eremoord en verzoekers familie werd beschoten, bescherming werd gezocht bij de politie die het probleem oplossen (*ibid.*, p.21) zodat bescherming kan verkregen worden bij de autoriteiten.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan voormelde vaststellingen om de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas vast te stellen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *sub* 2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen middelen aan tegen de vaststellingen van de commissaris-generaal aangaande de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke gebieden van Irak waar Najaf, waarvan verzoeker afkomstig is, gelegen is. Bijgevolg blijft de conclusie gehandhaafd dat er actueel voor burgers uit Najaf geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS